

Aslan Mahmuti

Senke pojava

Pesme

2003

za Hanu i Darijana

U toku godina

brojim voštane minute. most
muzike u daljini. tihi koraci
u pustinji. topli vetar. bela
vatra. mila sestro. voštana
večnost između dva susreta.
kapaju zvezde u more. javlja
se u snu njegov lik. braniš se
nejako. dugo. žuti makovi iza
tvojih golih ramena. prolaziš
kroz moje budne snove kao
morski konjic nad koralnim
gnezdom. sjaje morske zvezde.
nebo i more spajaju vlažne usne.
lete delfini. maestral nosi tihi
šapat. milujem tvoje kose blagim
dlanom duše. kapaju voštani
dani. nasmejani. daleki. sami.

Ne znam za kraj

visi u tami mesec iznad mora.
pije vodu večne mladosti. visim
ja. oko mene stubovi dima. oko
mene bezlisni cvetovi. nežno mi
steže vrat uže za vešanje. lišen
sposobnosti htenja gledam gde
se proteže zaliv večne noći.
smrtni strah kroz kosti se probija.
živeo sam u spartanskoj stezi. bio
sam majstor večnog počinjanja.
polako padam u sveti zanos. bele
noći dodiruju mi usne grudima
večnog neba. prisećam se lakih
koraka. bilo je lepo imati svoju
volju. vezuju mi oči. krv se ledi.
sno padam i ne znam za kraj.

Crvene cipele

brod na jezeru. pramac kroti
duše mrtvih pesnika. obalom
rasuta mesta osame. u plavim
očima izraz pomame. lepa si.

osećam prazninu. belo obilje
pokreće nebo. propinju se
oblaci i talasi. svet na pola
puta staje. košuta na čistini
brža od planinske reke i tiša
od stidljivog pogleda pase.
izmedju neba i zemlje mir.

spomen na poslednje stvari,
dok naše igre rastu kao deca.

Renaissance

o tebe se oslanja moje biće
tri noći. gledam kako spavaš,
slušam kako dišeš. mesec mi
preti večitim ledom. jutrima
se obraćamo stvarnom životu.
greješ me toplom snagom uma.
očima boje kestena voliš decu
plavooku. dušu čuvaš od mračnih
komora. ukus ti je medan. lepo
slušam tvoje priče o detinjstvu.
vetar pomera plave zavese u snu.
sunce nudi razrešenje zakletve.
sunce mi preti večnom vatrom.
grejem ti dlanove u vozu. čeka
te kraljevsko ostrvo. preti mi vetar.
vetar se igra sa tvojom kosom.
vetar preti mesecu i ovaj beži.
vetar udaljuje sunce od zemlje.
vetar me kida, uništava vidno.
tri noći ponavljam: trinaest godina.
hodamo po snegu. rastanak je brz.
vetar mi donosi kišu. vetar me ništi.
vetar me ništi i potiskuje. trinaest
godina. tri noći moje biće nalazi
oslonac u večnom. vetar besni
iznad nas. sunce i mesec u nama.

With love

sedim i ne znam za sebe.
odgovaram kao sprava.
pitanja teška kao prostor
između nas oduzimaju ti
vreme. donosiš čašu vode.
on pita i gleda moje mile
oči. u njima lete leptiri.
njima letim ja ka tebi i ti
me primaš ljupko i mirno.
kasnije koračamo bez reči.
(volim kada mi se sve kaže).
dodirujem tvoje pramenove.
nosim u ruci tvoj dlan kao
mladu pticu. on otvara vrata.
prelaziš preko praga. kažem:
prag. kasnije pričaš o pragu.
mnogo kasnije stižu tvoje
slike. na poleđini prve: with
love. ostale dve bez reči. ja
sam u zanosu. beli se grad
u daljini – detinjstvo.

Tri neba

majke se mole za nas. majke
u crkvama. majke strepe bez
nas - noćima, danima.

naša deca rastu kroz ratove.
naša deca i nas dvoje – bez
susreta. ispod tri neba naša
sudbina ne zna za spajanja.

sada cvetaš još jednom posle
glavnog cvetanja. pod severnim
neбом tražiš milost – nalaziš
stradanja.

Polupoema prva

u dnu čaše vidim tri glave.
ne pamtim prvi susret s njima.
prebirem po snovima. hodam
obalom. četiri dana dodirujem
tvoje laktove. peti dan gubim
svest. budi me ljubičasto svetlo.
na ostrvu preskačem kolone
mrava. na ostrvu dodirujem
usnama tvoje obale. pokazaćeš
mi sazvežđe. udaćeš se u crkvi.
odzvanjaće zvona gornjim gradom.
osetićeš erupciju boja i začeti.
rodićeš. približiti se. ona će dugo
čekati. ona će hodati niz reku.
ona će voleti nežno. ona će biti
i ostati tiha. ona će sanjati plave
zastore. ona će čekati skromno.
ja ću biti tu. mene grize zub
vremena. mene grize savest.
ja sam tu za vas. ja sam tu bez
vas. moje reči su jedine. moje
su reči moji snovi. one su moje.
moja deca nisu moja. ja nemam
ništa. zvezde namiguju. noći su
gorke. ja sam kralj noći. ja sam
pasiji trn. nema do vas mene.
rekla si da. rekla si ne. otišla.
približila se. posrćem jutrima.
prijatelji prolaze kroz koridor
ljubavi. slušam njihove strepnje.
večne teme. ne znam odgovor.
ne znam. molim te budi prisutna.
kada sveća dogori - budi prisutna.
poseti samnom grob mog oca.
prođimo kroz crkve u tišini.

onda se vrati svom nebu na tren.
neka te slikaju u žutim patikama
pred brodom. neka te slikaju pod
grčkim borom. neka budu prema
tebi dobri. neka budu ljudi. ali
ljudi jesu. ali ljudi jesu bitni za nas.
ti za njih stvaraš. ti za njih rađaš.
ja nemam odgovor na tvoje pitanje.
ja hodam obalom i divim se mravu.
galeb odnosi morskog ježa u nebo,
otvara kljun i jež pada na kamen.
galeb jede crveno meso. ti me ljubiš
na reci. ona na kanalu. ona na obali
severnog mora. ja nisam niko. ja sam
bezazlen pred vama. ne otimajte se.
vatra se merom pali i gasi. reka brzo
protiče. život je razgolićena tajna.
noć nije na našoj strani. nešto nas
zbližava. veruj mi, ja trajem i mrem
u hotelskim sobama. postavljam
mnoštvo pitanja. ne vladam znanjem.
ja ne vladam. neko je milostiv prema
meni. sedma noć spajanja. a ti si mila
daleko od zagrljaja. iza treće zemlje
dočekuješ san. spajamo se u moru ti
i ja. tri nedelje gorimo noćima. stopala
nam vlažna. drhtiš na mojim prstima.
ja lelujam na tvojim usnama. u noći
žestokog mraka dodirujem njene usne.
oprosti. u snežnom danu dodirujem
njen obraz. oprosti. pod trećim nebom
dodirujem njenu kosu. oprosti. kako
treba živeti. popio bih sokratov otrov.
umro bih smrću seneke. pisao sam ti
pisma. pisao sam ti. pisao usnama po
koži. šaputao. vodio te kroz noć. nežno
milovao. pokazao ti okean. pokrivao te
talasima. dodirivao usnama tvoje grudi.

prebira po strunama tvog života.
zidao u pesku i crtao u peni. dao vam
svoj život, koji ste vi dale meni. čekao
da se rode reči. dočekaio rađanje dve
zvezde. rekla si: da. rekao sam: ha. i
tako se zbililo. podigao na dlanovima
sunce jedne aprilske noći. dan posle
hodao gradom novorođen. padale su
pahulje veće od mog uma. padale
zvezde, ponavljam, padale zvezde.
rodila si dva čoveka i otišla bez reči.
bio sam kivan. bio sam ranjen. sam.
onda si rodila novog čoveka u meni.
sazrevao u senci i pod nebom juga.
ranjenog me negovala ona. plavooka.
zatim ona – oka kestenjaste boje. i ona
rečita i mudra, a ranjena. bačen među
ruske duše patio mesecima i godinama.
sunovraćen među pale - čitao psalme.
ostao veran svakoj ljubavi. ostao sam
veran. ostao sam ja. tražila si slabu
tačku. našla si me celog i slabog. ja
sam bosonogi bednik, ubogi stranac.
ja sam niko. neraspoznatljiv. ja jesam
dok volim. moja žudnja spaja južno sa
severnim morem. moja ljubav je vodena
stihija. ona me nosi, uzdiže, ubija. ja
jesam. ja jesam sam. ti si brižna. ti jesi.
okean u noći obećava sudbinu burnu.
želim tvoje prisustvo. zakrili me krilom
sna i čuvaj plamen preposlednji. budi
mi naklonjena. hodaj uz mene danima.
pričaj mi o detinjstvu. ljubi me u staroj
biblioteci i parku. neka pobednik vidi
šta gubi. neka večnost vidi da je mrtva.
oživi me usnama tvojim. probudi u meni
sok večnosti. vetar povija palme. mesec
ne zna za sebe. ti stojiš u vrtu. o tome

svedoči slika. godinama tražim reči
za nju. reči mi okreću leđa. ona je
nestala bez glasa. bila je ranjena u
rebro za vreme rata. usnama sam
dodirnuo njen obraz. davno je to
bilo. postojala je dijana u mom snu
budnom. mogu da nabrojim i druga
imena. ona ne stoje u vezi sa apetitom.
imena su jača od mene. od mene su
jače žene koje volim. ja sam bačen u
prostor čistog neba. ja vodim urbani
život. ja živim ranjenim bićem. ja sam
zverski nanosio rane. moj otac je bio
jak kao granit. iza njenih leđa stub
od granita. ja sam izbledeo od sna.
ja sam nekada bio dete. čitao sam
njegovu apokalipsu i odrastao. on me
je vodio stazama slovesnog života.
dugujem ti mnogo, starče. prihvatio
si me kao sina. gurnuo u praskozorje
novog veka jednog mladunca žednog
večne vatre. rekao da je kardinalni san
spajanje istoka i zapada. pričao si o savi
i nemanji, o paralelnom apostolstvu, o
filozofskoj šetnji, o poetskom snu, vodio
me kroz crkve i budio mudrom vodom.
u singidunumu si ispunjavao svaku moju
želju. uzvratio sam ti ćutanjem - kao ocu.
pamtim tvoju priču o ženskim i muškim
hramovima. pamtim naše šetnje dunavom
i ušćem. bio si mi naklonjen neko vreme.
onda se između nas stvorio glečer. zatim
je reći starac kupio svojoj novoj ženi
konja. on vodi glavnu reč. njemu veruju
mladunci sneni i pospani, željni mira.
ja sam nemiran, nepostojan. u dubini
mora gubim se za tren. tamo je moj beli
grad. u njemu živim plavim snom.

između dva talasa ugledam se u tvojim
slikama. obukao si me u plavu košulju
i dao mi mrtvi mir. hvala ti. njen šapat
me budi. iz jezera uzdiže se mrtvi zvonik.
odzvanja u nama zvuk novog vremena.
odzvanja u nama poziv. višeglasje.

Mesečina u Berlinu

sanjaš. vidiš me u snu. govoriš:
budiš se usled bolesnih duhovnih
predstava. luna pulsira kao opna
moždana. sa doglavnicima piješ
vino iz zlatnih posuda. promiče ti
tajanstvena opomena. uskoro ćeš
disati samo u uspravnom stavu.
uskoro nećeš disati. nisi postavio
središte na pravilnom mestu. nisi
pesmom očarao potoke. polako
gubiš tvorne ćelije koštanog tkiva.
gubiš se u ljubavi prema mnogima.
odlaziš na pragu novog vremena.
prati te bela berlinska mesečina.
na zemlji ostaješ bez tragova.
u grudnom košu ti gnezdo krtica.
iz čela ti raste jarčev cvet. kažem:
zalivam ga u noći punog meseca.

Zmijin zub

zaustavljamo svet na sedam minuta.
želimo dobro jutro palim anđelima.
iz zemlje pitomih dopire muzika srca.
vršimo izbor najviše moći. činiš meni
milosti i muke. vladaš plavim mrakom.
hraniš me svežim voćem. prolom leda
budno pamtim za vreme trećeg pada.
sanjam da me nosi bela kamila u kraj.
sunce se rađa iz jutarnjeg krvoprolića.
usmerava pritisak na moje teme. tiho
je u višem spokoju. posle đavolje trave
svet liči na opis. bliži se lako znameniti
trenutak trajanja. razvezuješ kosu
kestenjastu niz ramena. otkrivaš bele
bokove. ljubi te u usta slepa zmija.
ljubi te i prašta u vreme spajanja.

Zbir pameti

od starine održavamo vatru
budnom. led se u komorama
otapa. lekovite su usne tvoje
ove noći. odvajaš me od lepog
privida. plamen pali estetsku
doktrinu. bezdan guta svet.
stojim pred srcem u snegu.
nosim pukotinu u sebi. mrtve
duše spavaju ispod barskog
korenja. raste kosa iz dnevne
smrti - pokriva telo mudrosti.
bacam se u sneg. pucaju kože
ćelija. već pripadam večnosti.

Suza u paklu

dopiru do nas kletve i molitve
sa južne sirske obale. pesak iz
pergamenta otkucava na dlanu.
slomljeni narodi podani rvanju
drže se za podlanicu smrti. pale
ih u pustinji. ruše im gradove.
nije im pomoglo vešto kovarstvo.
pešačimo kroz davno naveštene
uspomene. ne živimo. krivo nas
drže za pesnike. mi ponavljamo
stara proroštva. kamenuju nas
usred ishitrenog ludila. govoriš
da su pesme znak jakosti. delo
ruku je vremenito i jadno. usne
dodiruju večno više plavo nebo.

U primorskom gradu

živim u progonu. oko mene
zbijeni dusi osvetnici. zaborav.
o čemu govori stara priča on
zna. brada mu duga do pupka.
hoda kroz maslinjake. laste mu
sleću na ramena. hodam opasan
pregačom. krv mi curi iz rane.
nad temenom nišani beli jastreb.
rade u nama magneti. setiće se
svojih severnih slogova. molim
za obnavljanje duše. bol se opet
ponavlja. odvracam oči od bele
mesečine. poričem dodir mira.

Razvaljene obale

gledali smo venčanje reka.
sunce je kao zlatno zrno
utonulo u polja. mesec se
uzdizao bled od bolesti sna.
starci su odredili: iz potaje će
te ubiti. dugoseni gnomi nisu
govorili beskrajne govore.
bili su tihi kao usred straha.
čarolije su im podmukle i
varke lukavo skovane. hrani
ih potajno umorstvo. dugim
veslima grebemo ka prošlom.
tvoju smrt prati sedam godina
prokletstva. živi vas gledaju
s prevarom u pogledu. naše
reči pokrivaju naslage soli.

Dani u tuđini

oči im gasnu u iščekivanju
dobre vesti. zamire muzika
pastirskih svirala. pišu da su
u blagovalištu. zaklanjaju ih
trskovi klasovi. ko veruje
prvom dojmu. ko veruje
ljudima. dostojanstvo tek
naoko biva u zemlji bez gladi.
gde je prava veličina. u šakama
izbrazdanim od zidanja - suze.
misli se lede u pameti. kuda
odlaze poznate reči. koja su
ovo ridanja. da li vas nebo
razume. da li deca pamte
vaše savete. pogledi lutaju
u daljini. misli svet da ja znam.

Đavolje igre

na izvoru u hladu bacaju se
kocke od gležnjeva gazele.
sudbina navodno određuje
ishodište vojske. sunce drži
položaj središnji. mesec sav
proziran u opoziciji. primiče
se mrkli mrak i zemlja ćuti.
u odsustvu solarnog oka koje
pamti - smrt uzdiže srpasto
koplje nad razbarušene glave.
nelepi i mali u prvom redu
stiskaju šakom tanka držala
sa železnim šiljkom. uskoro
će vojske biti potučene. prvom
odapetom strelom započinje boj.
sa neba očima mačke neko prati
sudare smrtne. na juriš se uzima
sedmo brdo. kome su mile ove
žrtve. ima i onih koji broje mrtve
i pamte umesto sunca. počinje
velika suša. velikani umiru od
žeđi za slavom u tihoj taštini.

Zidovi u glavi

neupućen u veštinu građenja
podižem kamene bedeme. ja
se ograđujem. uzdižem kamen
na kamen. ludost mi ugrabila
pamet. oslanjam se o prirodni
red. njegov temelj je ljudskom
rukou odavno podriven. gleda
iz budućeg jutra adski komornik.
ne razume tlocrt moje agonije.
misli da napredujem u veri. ja
tražim blagodat mirnog sna. ne
dobijam je u šake. on me želi
mrtva na odar podići. rukou
briše prašinu sa ploče. pokazuje
sigurne znakove smrti. učini me
nepristupačnim kletvama. uči
me zidanju u najvećoj tajnosti.

Težinska terapija

vreme opakih bolesti. u gradu
sitnih ljudi lečiš me telom. ja
sam noćima u zanosu, danima
bez potpore. gubi mi se trag.
ti si plavi plamen koji pratim.
ja sam stena na dnu morskom.
mirujem satima uz gorke kafe.
pogledom pratim parove. teške
su mi spoznaje. saleću me glave
hermesove. tiho zuje kao pčele -
pozivaju na svetkovine letnje.
odbijam. nosim svoje toware boli
u sledeće jutro. jutro bez života.
nebo mi prepisuje tvoje biće tri
puta godišnje. malo od života.

More

lutam u piktogramu sveta.
greju mi slepoočnice tvoji
dlanovi. kroz mene magična
toplina protiče. grčim se i
ulazim u stvarno telo. dosta
je lutanja dušo. bolesni smo
od večnog vraćanja. vreme
je sveopšte plodnosti. kćeri
ognjene ključeve svemira
čuvaju. čuvaj me usnulog
u vremenu. označi moju
mladu sudbinu srećom.

Hajde

živimo bez spajanja. trag
ostavljaju godine u našim
očima. između nas hiljadu
imena. morsko svetište
uzima od mene zakletvu.
čitam klinasto pismo sa
alhemijaskog oltara. sanjam
tvoj odgovor. u središtu
sveta izgovaram zlatne
stihove. čitam iz knjige
izlazaka. povedi me kroz
osnovna sazvučja. budi
me u zlatnu zoru. pokaži
mi izvor večne prirode.
u ispovednom prostoru
obelodani polarno poreklo.
zasijaj nadnaravnim sjajem
novom biću bez prokletstva
promene.

Crno

vetar je pokidao razapeta
jedra. nebo prisvaja more.
trgaju od zemlje i brane
nepravdom stečeno dobro
razuzdani orkani. zacarilo
sa zlo. rasuti po evropskim
stepama razmenjujemo tajne
vrednosti. zalud tražiš sliku
tvog položaja u prostoru.
izgubila se tačka ravnoteže.
praskaju osnovne čestice
postojanja na venčanju neba
i pakla. nastupa novo ledeno
doba. očekivano zimomorna
napuštaš zajednički plan.
nad našim glavama grobnica
koja i mrtvoga tereti. zeleni
led pokriva zlatna merila. u
sudnji dan se mesec raspada
na staklena zrnca. manastirski
konak skriva gramatiku plazme.
tamo se ukrštaju rebra svoda.
gaze nas trula vremena jezdeći
u progres. nadnaravno sijanje
otkriva nam misterije. crni san.

Uzorci propasti

u nastupu manije krećemo se
u krug. grle nas obestelovljeni
duhovi. novu sudbinu kazuju
znakovi na pokojniku. bojimo
kovine žitkim svetlom. čuvaju
nas mrtve straže. padaju senke
podzemnog sveta preko nebnog
lica. najavljuju vreme poslednje
selekcije. kužna pastorčad oštri
instrumente uništenja. nameću
nam dvorsku ljubav. iza postupka
mračenja jede se preostalo meso
žrtvenih životinja. slede jalova
spajanja. slepi pastiri zakopavaju
amulete u treće nebo. besanog
me sustiže mala smrt. sada jasno
vidim buduće strepnje pitomog
čoveka. bude ga tajna ukrštanja.
belo sijanje u dnu neba menja svet.
zadržavam dah u velikoj vatri. gde
čeka prelazak u plemenitu prirodu.
koče nas bolesti srca i besni nagon
ka zverstvu. upisane nam u greh
gadne stvari. kruže mrtvo živi šestari.

Pitko zlato

tri meseca hladimo pitko zlato.
izvan granica običnog čuvamo objavu.
očekujemo pojavu duha u stvaranju.
opsedaju nas nebeske nimfe. bez osvrta
na prvi greh oplemenjujemo divlju ljubav.
potop me ostavlja za sobom. ostajem
vatreni kamen sa iskrom nebeske vatre.
oni traže zrno sveta. oni sabiraju seme
uranovo rasuto po moru. rodili bi se
iz morske pene da bi dosegli tvoju lepotu.
kroz tebe pulsiraju nezadržive sile
plodnosti. na pečenoj zemlji urezano
obećanje brojnog potomstva. oslobođena
uobičajane težine imaš nadljudsku spretnost.
vračaš plesom. ostvaruješ mitsko kretanje.
prolazim kroz pripremna kađenja za trans.
gorim u ekstazi tela. ulazim u drugu smrt.
ulazim u jezero koje gori ognjem i sumporom.
ključ sveta pada na dno. moje srce krvari
i sija. ne uskrsava sudbina mlada. ona zri
u spremištu života. usvaja drevnu mudrost.
ipak besmisleno koristi slobodu. munjama
dodiruje smrt. u pet napada osvaja kritičnu
ravnotežu. algama olakšava porode. gubi iz
vida trnovite biljke. svet nalazi jedino
u pokretu. vreme je da istrajemo
u samozaboravu. na povratku u prazninu.

Žrtveni dim

pevaju dok se diže i vije
žrtveni dim. naučili su da
nema uspeha bez nebeskog
posredovanja. udes tumače
kao grešku u duhovnoj pripremi.
kupaju se u svetim rekama.
posećuju mesta čuda i znamenja.
prolaze kroz stupnjeve svetlosti.
uče iz svetih mitova kako se živi
zajedno. traže znakove uzvišenog
odobravanja. obnavljaju se dnevnim
molitvama. krv puštaju na krug
kostiju oko ognjišta. u pećini
pokopavaju mrkog medveda. pred
kamenim krstom uzdišu zbog deobe
svemira. traže spas u pravom obredu
i klanjaju se pernatoj zmiji. bude
osećaj za sveto u žarištima vere.
zakopavaju bronzane demone pod prag.
krv devica sakupljaju u kamenom
koritu. čuvaju u zdencu svetu vodu
od dodira sa vanjskim svetlom.
slave rođendan novog sunca
i menjaju srce u najčišće zlato.
piju sa lekovitog izvora da osveže
i pročiste snage. savetuju se
s proročanstvima i dodiruju dlanovima
kipove plodnosti. žive i stradaju
ljuto. iščekuju novu svetlost.

Mistički žar

svode me na ništavilo virovi tišine. jedni
poništavaju sve stvari, drugi dele duhovne
darove. izabiram mitske snove, pišem sveti
tekst. vidim viziju blaženstva u svetu stvorenih
duša. ti pitomiš čoveka slogovima i izlivom
krvi u mozak. znaš nas od početka vremena,
iz doba nemog zanosa. dao si mi da pijem iz
pehara suštine, bacio me u žarki oganj. okretao
sam žrvanj mudrosti i slušao vatrene vapaje palih.
pisao sam po povratku iz stanja ekstaze, lutao
sprženim prostranstvima bez susreta. ubijala me
mučna žeđ u samotnoj pustinji. slušajući srce
nalazio sam uzroke bitnog samstva. gledao sam
kako po trgovima žene zlostavljaju sopstvena
tela. nehalno sam lutao raznim putevima.
noćas uživam sjaj uzvišenog spokoja u teškoj
sredini suštinski turobnog sveta (najgoreg od
svih mogućih). čujem kako se zvezde množe i
svodim san na oči – bez uspeha. u meni kruži
matična struja, po meni sija beli prah. vrat mi
steže sveti venac dok uranjam iz jedne praznine
u drugu. bliži se kraj mesečine. osluškujem
satanin šapat. pod krilom jutra – dogorevam.

Suton

tražim te u praznim zagrljajima.
dugokos odolevam najljućoj zimi.
sa gradskih visova puštam pogled
u okrajak ravnice. dve reke mešaju
svoje virove. na najvišem pragu
dočekujem početak sumračja.
usesređujem dušu svoju na tebe.
uživam najveće od svih blaženstava.
u poletnom uživanju prolazim kroz
slapove prolaznosti. pogled klizi
preko unutrašnjih skica života.
u igri nalazim jasno radovanje.
u igri odrastam. zašto sam bez tebe.
stojim nerasvetljen suncem u vreme
budnih sanjanja. padam nožu na
oštricu i ostajem bez grobnih darova.

Kćeri jutarnje zvezde

ljube me u blizini slanih izvora.
sviraju violončela. oslobađaju
me jednoznačnosti. vidaju mi
svest nesrećnu. slavi se slatko
obnavljanje krvi i druga mila
priklučenija. nedaleko od dvora
nebeskih razbijene lake čete traže
zlatni zametak. nalaze krajnji kraj
posle žestokog progona. nemarna
straža čuva muški porod i popis
državnih dugova. u lepi izgled
utonula duša moja. krećem se
kroz svetlosne bleske. ljubav
resko broji dane pri povratku
u prazninu. one se venčaju i traju.

Zebnja

ja sam pismeno biće koje sanja.
uvodiš me u kult slika. primaš
me u samo središte svog bića.
on je taj koji briše i poništava
sve stvari. izgovara reči prekora.
podiže položaj pod samo nebo.
ljubiš me. tvoj jezik ima ukus
kosmosa. postavljaš me u novo
središte svih sila. ostajem bez
senke i težine. gledam u donje
svetove i vatre koje u njima gore.
divljaju po zemlji crna kopita.
on miruje. cedi na usne tvoje
nektar. meni daje povoljne
snove i ključne reči – stari svat.

Mešanje

prolazim kroz uska vrata -
ulazim sasvim unutra. u tami
najcrnjoj plešeš u beloј košulji.
širiš lake ruke kao da ćeš sunce
ognjeno u nedra primiti. umesto
meseca grliš mrtve seni. učio si
me da mešam vino i vodu. dao
si mi sačuvani kamen umerenosti.
toplim pogledom tiho si svedočio
o ponosu. podstakao si povratak
moj večnoj kući. sazrevam uz rub
mora. slušam tvoj tužni krik. pijem
vodu koja jezik pali i kušam ljuto
opstajanje.

U pećini srca

ljubite me dok nije presuda pukla.
otvorite pojaseve. propustite me.
uznesite me do nesigurnog neba.
dosta je bilo raskalašnog življenja.
uzmite mi s lica masku pesnika.
dajte da svetkujemo opstajanje.
razvežite smejanje. neka naša igra
ima značenje sveta. budite pitome
i zanimljive. ljubite me na uzvišenom
rubu žrtvenika. opčinite me usred
vesele razuzdanosti. odstranite koren
greha. neka nas preplavi slatka jeza.
uvedite me u krug opčinjavanja.
ljupkim usnama dirajte mi žilu
kucavicu. u pevanjima sjedinite
seme i dah. iza male smrti rasipajte
u noć i u rajske reke moj beli prah.

Korenje u ognjištu

*»rastvori, beli grade, dveri svoje,
i nek pojede vepar čeda tvoja«
šakabenta*

u nebeskoj prilici – beli sjaj.
rakovi oslobađaju moj kostur:
jedu masno meso, izlivaju moju
krv u mrtvo jutro. sanjam za sve.
saleću me vodiči zvezda, odvide
na samotna mesta. lutam po vrlo
prostranim daljinama i stupam na
različite nebeske razine. stižem do
velike zavale i provodim sedmu noć
među planinskim lavovima. ko me
vraća u neplodno polje? neokrepljen
hranom spavam uz kovački panj. u
polusnu slušam čuvene priče. nisam
jedini. bezvremeno slušalište prožima
jeza. nepokopani mrtvi bude u meni
sumračne snage. zasenjen oblacima
vidim unutrašnja priviđenja. pijem
žrtveno vino i padam do neba nebesa.
na sunčevoj barci uživam čist vidik.
more niti nadolazi, niti opada sedam
godina. pod prisilom tražim i vraćam
odbegle duše. za koju platu radim?
u gradove svoje živi me ne primaju.
tumaram bez reči. nosim od bedema
do bedema u slamu zamotane kosti,
u srcu zabravljenu kletvu. u vrletnom
kraju uspokojavam pesmom roditelje
mrtvih.

Lice pod maskom meseca

nad mrtvim vodama, iznad devet
neba vrhori ognjeno sunce. pešaćim
kozijom stazom do podnožja planine.
zazivam duhove i tražim posvećenje.
da li kasnim na otkrivanje misterija?
pripremam se u samoći, učim tajne
ovog zanata. dolinama sevaju ukočeni
pogledi, odjekuju jadikovke preostalih.
ne nalazim u nizijama žive govore. uz
kosmičko stablo uspinjem se do središta
sveta gde su drevni pesnici, učitelji sna.
oni mi tumače ključne delove vasseljene.
brzopleto beležim njihova kazivanja
orlovim perom. pri povratku među
žive razvijam mastiljavi svitak. mladi
primaju tajna znanja i hitro hodaju za
nesrećom. umoran od promene spavam
pod pitomim žirom. nad mojom glavom
devet ureza. sanjam da mi nebo pruža
lestve sa sedam prečki za uspon u smrt.
tu ostavljam kosti bele i letim da vidim,
kuda vrane mrtve odnose moje vreme.
luna me veselo prima u srebrnu legiju.

Lilit

vini se sa peščanog dna okeana.
otrgni se od riba prozračnih tela.
uzleti sve do magijskog pozorišta
paunice divna, starija od prvog
greha. na ovoj zemlji od koje si
sazdana rađaj pustinjske fantome,
rađaj demone strašnije od ljudi
(ako takvih biti može). neka ne
jenjavaju svađe među braćom,
neka njihov spor bude krvav. ne
daj mira rodu muškom. gospodari
crvenokosa nimfo žestokom igrom.
neka ti u brdima grade hram znojenja.
neka buncaju sluđeni tvojim likom
jezikom kojota. neka ti donose vodu
iz tri izvora. daj im razloge nepobitne
za odlazak sa ovoga sveta. daj mi
iz grudi tvojih otrovno mleko snova
da se i ja vinem do predvorja raja.

Bol

ako probije rebra moja nemir
ovaj i preleti sedam mora i tu
stane i poraste više sveta. ako
baci senku mrtvu na moj život.
ako mi krv pretvori u so. ti ćeš
noćima glagolati mirne molitve
da živima dobro bude i da mrtvi
nađu pravi put do praha pustog?
ti ćeš milovati kose ovoj deci i
usnama upijati njihove tople suze
kada ti pokažu ogrebana kolena?
ti? a ko si ti? nemir mi kaže da
si svetlija od devetog neba i da
ti oči zrače najdivnijom dušom.
nemir mi kaže: da, to si ti. on te
je prepoznao pri ulasku u more
iz koga isplivali nismo. on te je
upoznavao i trošio, lomio bolno
i obnavljao pod luninim plaštom.
ti jesi. daješ svetu novo vreme –
ono posle mene.

Bledi obrazi

u snu razbijen o obale havane
budim se poput čistača cipela
sa anđeoskim glasom i pevam.
zmijski car grize me zubima bele
nevolje. zelene zmije vešaju mi
se o ruke i gmižu uz ramena da
mi jezicima zapalacaju uz uho.
širim plućna krila i pozivam: daj
mi malo od velikog života. talasa
me nevolja ljuto i tragično. oči mi
kljuju bele vrane dok u novom snu
sanjam o vlastitoj mrtvoj deci. gle
gde iz jutarnjeg pupoljka neba
prolistava mlado sunce. čupam iz
oblaka nežne breze. prebrojavam
i imenujem kosti. uzimam od duha
krasnog meseca. iz razbijene amfore
jutra pijem mlečno svetlo središnje
trijade. klizim niz modru nizbrdicu
do kupole vaseljene. tamo sabirem
dlanove u molitvu i crnom pastom
bledim tragove nebnog hodočašća.

u toku godina	1
ne znam za kraj	2
crvene cipele	3
renaissance	4
tri neba	5
polupoema prva	6
mesečina u berlinu	7
zmijin zub	8
zbir pameti	9
suza u paklu	10
u primorskom gradu	11
razvaljene obale	12
dani u tuđini	13
đavolje igre	14
zidovi u glavi	15
težinska terapija	16
more	17
hajde	18
crno	19
uzorci propasti	20
pitko zlato	21
žrtveni dim	22
mistički žar	23
suton	24
kćeri jutarnje zvezde	25
zebnja	26
mešanje	27
u pećini srca	28
korenje u ognjištu	29
lice pod maskom meseca	30
lilit	31
bol	32
bledi obrazi	33

O autoru

Aslan Mahmuti (1971, Beograd) prevodi književnost na nemački jezik, pre svega poeziju (Miodrag Pavlović, Milutin Petrović, Jovan Zivlak, Radmila Lazić, Ana Ristović, Stevan Tontić, Zoran Bognar i dr.).

»Senke pojava« njegova je četvrta zbirka pesama.

Radi kao website-koordinator jedne od vodećih evropskih brokerskih kuća. Živi u Nirnbergu, Nemačkoj.

Kontakt

Aslan Mahmuti
Moltkestrasse 7
D – 90429 Nuernberg
Tel.: + 49 172 744 62 92
aslan.mahmuti@poezija.net
<http://www.poezija.net>